

[Niels Frederiksen.]

politiske Forhold, at det er vanskeligt at opnaa Enighed.

Vi har før været inde under Papirmøntfodens Forhold, baade handelspolitisk og erhvervsmæssigt, og Erfaringerne fra den Tid advarer imod, at man gentager det Forsøg, der blev gennemført paa det Omraade i Aarene 1920—24. Den Gang søgte man at holde vor Pengepolitik i Orden ved at optage betydelige Laan, oprette den saakaldte Egaliseringsfond, prøve paa ad bankteknisk Vej at holde vor Mønt saa fast som muligt i Værdi. Alle erkender vist uden Undtagelse, at det er heldigt for vort Land, at vor Mønts Værdi er saa fast som muligt, at den er det af Staten garanterede Vareudvekslingsmiddel, som Borgerne kan stole paa, som de kan regne med, og som de kan disponere efter. Der er neppe nogen Borger i Landet, der har Interesse i, at vort Pengevæsen er i en saadan Tilstand, at Borgerne ikke længere kan tro paa eller disponere nogenlunde sikkert efter den Møntværdi, Landet har. I den Periode, jeg henviste til, prøvede man at undlade at gennemføre Støtteforanstaltninger af vareomsætningsmæssig Art for vor Pengepolitik, og det mislykkedes, og det er min Overbevisning, at hvis Oppositionspartierne i den nuværende Situation tvinger Landet ud i en tilsvarende Tilstand, er der ingen Anledning til at tro, at Forandringen fra da til nu er af en saadan Art, at der er Mulighed for, at Nationalbanken kan opfylde den Opgave, jeg har peget paa.

Under de Forhandlinger, der har været ført mellem Valutaudvalget, repræsenterende Rigsdagen, den højtærede Handelsminister og Nationalbanken, har Nationalbankens Ledelse Gang paa Gang sagt, at før den træffer sine Foranstaltninger og lægger sin Plan, har den Krav paa at faa at vide, hvad man fra Rigsdagens Side i den af mig nu omtalte Retning agter at gennemføre i dansk Lovgivning, og en af Grundbetingelserne for, at vi kan holde vor Pengeværdi fast uden stærke banktekniske Hjælpe midler, er, at vor Handelsbalance holdes i Orden, at vor Økonomi paa det Omraade underbygges paa en saadan Maade, at Banken kan udøve den Gerning, der betinger og muliggør en værdifast Krone.

Man kunde stille sig det Spørgsmaal: Ligger da Forholdene nu i Sammenligning med Tiden 1920—24 saaledes, at man fra Rigsdagens Side uden synderlig Risiko kan undlade at gennemføre Love, der støtter den Pengepolitik, som jeg har henvist til? Dertil vil man fra mange Sider sige, at For-

holdene i Øjeblikket indenfor Landets Grænser er af en saadan Art, at den Fare, man den Gang løb med Hensyn til et stort Varekøb, ikke er til Stede nu. Man hævder — det er ogsaa fremført under Diskussionen i Dag —, at Købeevnen i Landet er saa ringe og derfor Sandsynligheden for en overvældende Import saa ringe, at man ikke af den Grund løber synderlig Risiko ved at gaa bort fra de importregulerende Foranstaltninger.

Dertil er at sige, at det er sandsynligt, at Varekøbene vil blive begrænset ud fra de Hensyn fra Importørernes Side, som jeg har peget paa; men Tilstanden indenfor Landets Grænser er af en saadan Art, at vor Økonomi maa støttes stærkest muligt ved Vareindkøbene. Vi kan ikke i Danmark komme lempeligt igennem disse Vanskeligheder, medmindre vi kan finde en Ordning, hvorved Indkøbene udefra, hvortil anvendes fremmed Valuta, kommer til at omfatte Varer, som tilfredsstiller det nødvendige Behov og støtter de danske Produktionsvirksomheder mest muligt. Tiden er, forekommer det mig, saa vanskelig, at man ikke letsindigt kan overlade Indkøbene til Handelsstanden selv, til den enkelte handlende, hvis velforstaaede Interesse er at faa saa stor en Varemængde som vel muligt i sin Forretning til dennes Opretholdelse. Ingen kan brejde Handelsstanden Dispositioner i den Retning, og man kan heller ikke forlange, at den danske Importørstand skal tage de landslige Hensyn i en vanskelig Situation, som det er Rigsdagens og Politikernes og den høje Regerings Pligt at tage under Forhold som de nuværende.

Derfor forekommer det mig, at man med Rette kan sige, at den Beroligelse, der ligger i, at der intet er at risikere ved at bortfjerne de importregulerende Foranstaltninger, ikke er tilstrækkelig.

Dernæst ligger Forholdet i Øjeblikket saadan, at hvis man skal fortsætte Lovgivningen paa dette Omraade, maa man tage Hensyn til de Vanskeligheder, som de foregaaende Maaneder har vist er forbundet med dette System, og i den Henseende imødekommer det foreliggende Lovforslag rimelige Krav. Man kan fra Lovgivningsmagtens Side med Rette stille det Krav til Erhvervene, at de, naar de har kritiseret den Administration, der gennem Maaneder har fundet Sted ud fra landslige Hensyn, og paastaet, at den manglede Erfaring om det praktiske Livs Enkeltheder, yder deres Bidrag til, at disse Vanskeligheder og Uriemligheder bliver saa faa og saa smaa som vel muligt.

Man har Gang paa Gang under Forhand-